

Púrṇabhadrae et Kanakakuṇḍalae filius, quum a puero Śivam coluisset, Várāṇasiam profectus a deo catervis duabus, Sambhrama et Udbhrama nominatis, praeficitur novumque Daṇḍapápi nomen accipit¹. 33, 34. De Jnánodatírthae, aliis nominibus Śivatírtha, Tárakatírtha, Mokшатírtha, sive Jnánavápi appellati, origine. Quod ad manes colendos aptissimum perhibetur. Narratio de Suṣṭlā (postea Kalávatī), Harisváminis filia, eam ob causam inventa, quo auctor in enumerandis et celebrandis urbis sacellis moraretur. 35 (fol. 152^b). Hoc capite trium ordinum officia quum in universum, tum cerimoniae et preces diurnae accurate exponuntur. Quam equidem partem dignissimam puto, quae cum Rámánandae commentario edatur. 36. De gradu primo, sive *Brahmachárin*. 37. De mulierum corpore. Quae membrorum habitu indicentur, singillatim exponitur. Quae res quemadmodum cum Várāṇasīa, sanctimonia, beatitudine connexa sit, scholiasta ipse miratur quidem, at explicat. Cf. supra, pp. 30^b, 31^a.² 38. De patris familiae officiis. 39 (fol. 215^b). Avimukteṣvaram lingam. Ripunjaya exorta fame a Brahmane terrae rex instituitur, novumque Divodásae nomen accipit. 40. De patris familiae officiis. 41. De tertio et quarto, sive anachoretarum et mendicorum gradu³. Sed majore hujus capituli parte devotio mystica, spiritu coercendo variisque sedendi et membrorum collocandorum modis exercenda (ásana, mudrá), tractatur. Atque disticha principalia iisdem fere verbis in Átmárámae Haṭhayogapradípikā leguntur. 42. De mortis instantis indiciis. Cf. supra, pp. 51^a et 45^a. 43 (fol. 259^b). Divodása Várāṇasīae regnante homines felicissimum aevum degebant. At deorum invidia exorta, Indra Agni persuasit, ut terram desereret. Quo facto Divodása castigationes severas subit. 44. Interim Śiva cum Párvatī in Mandara monte commorans, quo Várāṇasiam, sedem sibi dilectissimam, rediret, e qua Divodásae jussu cum reliquis deis decesserat, deas mysticas (yoginī) delegat, ut regem ad deserendam urbem compellerent⁴. 45. Deae igitur, quum variarum feminarum, pleraeque vero veneficarum forma indutae, urbem intrassent, neque ullum in rege vitium reperissent, ipsae urbis sanctitate tantopere alliciebantur, ut in Śivae luco sedem aeternam caperent. Sequuntur dearum sexaginta quatuor nomina. Eadem inde a

¹ Idem a Daṇḍa sive Diṇḍi, sive Pingala, solis satellite, non differt.

² Ni fallor, utrumque caput ad explicanda Manuis verba: 'indiciis praeditam uxorem ducat' scripta sunt.

³ In his rebus omnibus auctor Manum secutus est, ita tamen ut plurima adderet.

⁴ Post fol. 269. folium unum desiderari videtur. Cf. Vans Kennedy l. l. p. 423 sqq.

primo usque ad nonum Āśvayujae mensis clarilunii diem aliisque temporibus colendae sunt. 46. Etiam Sol, a Śiva Várāṇasiam missus, formis duodecim sumtis, ibi perstat: इति काशीप्रभावज्ञो जगच्चक्षुस्तनोनुदः । कृत्वा द्वादश-धात्मानं काशीपुर्या व्यवस्थितः ॥ ४४ ॥ लोलाकं उत्तराकं च सांवादित्य-स्तथैव च । चतुर्थो द्रुपदादित्यो मयूखादित्य एव च ॥ ४५ ॥ खखोल्ल-श्रारुणादित्यवृद्धकेशवसंज्ञकौ । दशमो विमलादित्यो गंगादित्यस्तथैव च ॥ ४६ ॥ द्वादशश्च यमादित्यः काशीपुर्या घटोद्भव । तमोधिकेभ्यो दुष्टेभ्यः क्षेत्रं रक्षांतमी सदा ॥ ४७ ॥ तस्याकस्य मनो लोलं यदासीत्का-शीदर्शने (i. e. Várāṇasīae videndae cupidus) । अतो लोलाकं इत्याख्या काश्यां जाता विवस्वतः ॥ ४८ ॥ लोलाकस्त्वसि संभेदे दक्षिणस्यां दिशि स्थितः । योगक्षेमं सदा कुर्यात्काशीवासिजनस्य च ॥ ४९ ॥ मार्ग-शीर्षस्य सप्तम्यां पञ्चमां वा (चा MS.) रविवासरे । विधाय वार्षिकं यात्रां नरः पापैः प्रमुच्यते ॥ ५० ॥ Quibus duodecim solibus haud dubie totidem sacella (laingika) significantur, in quibus mensium singulorum soles colebantur. 47. De Uttarārka, qui in septentrionali urbis parte, in loco Varkarikūṇḍa appellato, positus est. Narratio de Priyavratae sacerdotis filia. 48. De Śāmbāditya, qui a Śāmbae, Kṛishṇae filii, cultu nomen traxit. 49. De Draupadāditya. Initium non magis scurrile quam singulare est. सूत उ० । पाराशर्ये मुने व्यास कुमारः (i. e. Skanda) कुंभजन्मने । यदाचक्ष (°चक्ष्यौ?) कथावेतां तदा क्व द्रुपदात्मजा ॥ १ ॥ व्यास उवाच । पुराणसंहिता सूत ब्रूते त्रैकालिकीं कथां । संदेहो नात्र कर्तव्यो यतस्तद्गोचरेऽखिलं ॥ २ ॥ Chronologia igitur furca expulsa, Umā Draupadis forma, et Śiva quintuplici Panduidarum forma apparuisse, Draupadī vero pietate solis favorem obtinuisse traditur. De Mayúkhāditya. Gabhastīṣvaram lingam. Mangalāvratam. 50. De Khakholkāditya⁵ et Garuḍāditya, quorum nomen ad explicationem fabulae de Kadru, Vinatā, et Garuḍa (Mhbh. I, 1190 sqq.) breviter narratur⁶.

Vol. III. Foll. 252. Cap. 51. De Aruṇāditya narratio, Anúrus origine illustrata. De Vṛiddhāditya, qui a Vṛiddha-Hárīta nomen accepisse fertur. Keṣavāditya. Vimalāditya. Gangāditya. Yamāditya. 52. Divodásam regem, Śiva auctore, quum Brahman deus, sacerdotis speciem gerens, adiisset, ad immolanda equorum sacrificia decem impellit, ipseque in urbe detinetur. Unde Daśāśvamedhatírtham nomen duxit, olim Rudrasaras appellatum. 53. Śiva catervas suas Káśīm mittit. Śankukarṇeṣvaram et Mahákāleṣvaram lingam. Ghaṇṭākarṇeṣvaram et Mahodareṣvaram lingam. Somanandīṣvaram, Nandisheneṣvaram, Kāleṣvaram, Pingaleṣvaram, Kukkuṭeṣvaram lingam. Kuṇḍodareṣvaram, Mayúre-

⁵ Scholiasta auctore hoc nomen etiam खखोल्लादित्य scribitur.

⁶ Antiquissima, quod obiter moneo, hujus fabulae forma in Śatapathabrāhmaṇa (II, 6, 2) legitur, narratioque ipsa Sauparnīkādṛava appellatur.